

трябва да умре. Името на тоя що лежи под този камък е Абубекир-Хасан-Мехмед, син на Баклиота... Великий боже, дари му вечно блаженство..."

Князът скочи, отиде към майка си. Почака я докато се изправи. Улови ръката ѝ.

- Защо параш? Добре ли си?

Всеки разговор водеше към една и съща мисъл. Натраплива. Неизбежна. Безмилостна.

Анна попила с неспокойна длан челото на първенеца си.

- Горещо ли ти е?

Той тръсна самоуверено светещите си от младост коси. Отмет на назад плещи.

- Много съм добре.

- Хвала богу... - се прекръстваше майката.

Ала в очите им се таеше неизречен въпрос, който не можеше да бъде казан. Можеше ли да мине без жертва? Кой щеше да бъде избраникът на смъртта?

Господи - се молеше после Анна пред раклата на преподобната Петка - вземи моя живот, давам ти го от сърце. Ала запази тая младост... Запази Петра... Неговият живот е нужен за хората...

Една сутрин госпожа Росица, която бе придружила в неизменна преданост своята господарка, влезе тихо в спалнята на царицата която бе отпуснала уморената се глава в кратка, дълбока почивка, защото бе успяла да заспи едва на разсвет. Вярната приятелка приближи смутена и колеблива към леглото. Да я събуди ли? Да можеше да си почине още малко... Ала не. Вестта бе твърде важна. Не би могло да се отлага съобщаването ѝ.

Докато тя не можеше да се реши как да прекъсне дълбоката отмора на царицата, Анна сама отвори очи. В съня си тя бе почувствувала тревожната мисъл на Росица. Отправи мълчаливо питащ взор към нея. Сърцето ѝ биеше неравно и тежко, сякаш тя щеше да